

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Michelle Zink
GUARDIAN OF THE GATE

Copyright © 2010 by Michelle Zink
Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-651-5

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

A decorative border of intricate floral and vine patterns surrounds the text. Two snakes are depicted at the bottom corners, coiled around the vines. The snakes are facing each other, with their heads raised and tongues flicking out. The border is symmetrical and fills the entire page.

MIŠEL ZINK

ZAŠTITNIK
KAPIJE

Preveo Dalibor Sokolović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Za Keneta, Rebeku, Endrua i Kerolajn.
Srce moga srca.*

Dok sedim za stolom u svojoj sobi, ne moram da čitam reči proročanstva kako bih ih se prisetila. Jasno su mi urezane u svesti poput belega utisnutog na mom zglobu.

Pa ipak, ima nečeg osobnog i ohrabrujućeg u držanju ispucalog poveza knjige koju je moj otac sakrio u biblioteci pre svoje smrti. Otvaram stare korice, a pogled mi se zaustavlja na hartiji stavljenoj među prve stanice knjige.

Tokom osam meseci Sonjinog i mog boravka u Londonu, čitanje reči proročanstva postalo je moj ritual pred spavanje. U onim tihim trenucima kada je posed Miltorpovih najspokojniji, kada i kuća i posluga utihnu, a Sonja čvrsto spava u svojoj sobi niz hodnik. Upravo tada nastavljam sa pokušajima dešifrovanja reči proročanstva prevedenih brižljivom Džejmsovom rukom – kako bih pronašla bilo kakav novi putokaz koji bi me mogao odvesti do strana koje u njemu nedostaju. I puta ka mojoj slobodi.

Ove letnje večeri vatra lagano šišti u ložištu dok nagingjem glavu prema papiru iščitavajući, još jednom, reči koje me nepovratno povezuju sa mojom sestrom, mojom bliznakinjom – i sa proročanstvom koje nas deli.

Mišel Zink

*Vatrom i slogom ljudski rod je izdržao
Do poslanja Čuvara,
Koji uzeše za supruge i ljubavnice žene čoveka,
Zazivajući gnev Njegov.
Dve sestre, oblikovane u istom burnom okeanu,
Jedna je Zaštitnik, jedna Kapija.
Jedna čuvar mira,
Druga menja čarobnjaštvo za odanost.
Izbačene sa nebesa, duše su izgubljene
A sestre nastavljaju bitku
Dok Kapije ne pozovu na njihov povratak,
ili anđeli donesu ključeve u ambis.
Armija, maršira kroz Kapije.
Samael, Zver, kroz anđela.
Anđeo kojeg čuva samo paučinasti veo zaštite.
Četiri belega, četiri ključa, krug vatre.
Rođena sa prvim dahom Samhajna
U senci Mistične kamene zmiје Aubura.
Neka se bez ključeva otvori kapija Anđela
Praćena sa sedam pošasti i bez povratka.
Smrt
Glad
Krv
Vatra
Tama
Suša
Propast
Raširi ruke, gospodarice haosa, da pustoš Zveri potekne poput reke
Jer sve je izgubljeno kada sedam pošasti počne.*

Bilo je dana kada su mi ove reči vrlo malo značile. Kada nisu bile ništa više do legende pronađene u prašnjavoj knjizi skrivenoj u očevoj biblioteci. Ali to je bilo pre nego što sam otkrila beleg u obliku

Zaštitnik kapije

zmije kako raste na mom ručnom zglobu. Pre nego što sam upoznala Sonju i Luizu, dva od četiri ključa, takođe obeležene, mada ne baš na isti način kao ja.

Samo sam ja imala slovo „H“ u središtu svog znaka. Jedino sam ja Andeo Haosa, nevoljna Kapija za Zaštitnika moje sestre, za šta nije kriva priroda, već zbunjujući karakter našeg rođenja. Bilo kako bilo, samo ja mogu da odlučim da zauvek proteram Samaela.

Ili da ga prizovem i tako dovedem do kraja sveta kakvog poznajemo.

Zatvaram knjigu i pokušavam da izbacim njene reči iz svesti. Previše je kasno da se razmišlja o kraju sveta. Previše kasno da razmišljam o mojoj ulozi u sprečavanju da do njega ne dođe. Čitavo to breme budi u meni želju za mirnim snom, ustajem od stola i klizim pod pokrivač mog glomaznog kreveta sa baldahinima na imanju Miltorpovih.

Gasim lampu na noćnom stočiću. Soba je obasjana samo odsjajem vatre, ali me ta jednostavna tama vatrom osvetljene sobe ne plaši kao nekada. Sada užas u moje srce unosi zlo skriveno na lepim i meni bliskim mestima.

Ω

Prošlo je mnogo vremena otkako sam poslednji put pobrkala svoja putovanja kroz Ravan s običnim snom, ali ovog puta ne mogu zsigurno da kažem šta me je tačno zadesilo dok sam spavala.

Nalazim se u šumi za koju instinktivno znam da je ona koja okružuje Berčvud Manor, jedini dom koji sam imala pre dolaska u London pre osam meseci. Postoje ljudi koji bi rekli da svako drvo liči jedno na drugo, da je nemoguće razlikovati jednu šumu od druge, ali ovo je pejzaž mog detinjstva i ja ga jasno prepoznajem.

Sunce se probija kroz lišće na granama daleko iznad moje glave. Prizor stvara neodređen doživljaj dnevne svetlosti koja bi mogla biti i jutarnja i večernja ili svetlost bilo kog doba dana. Počinjem da se

pitam zašto sam ovde, jer mi se čini da čak i moji snovi sada imaju svoju svrhu, kad čujem kako me neko iza doziva.

„Li-ja... Dođi, Lija...“

Dok se okrećem, treba mi trenutak da odredim gde se nalazi silueta koja stoji tik iznad mene među drvećem. Devojčica je mala i nepomična kao statua. Njeni zlatni uvojci svetlucaju čak i na šarenoj šumskoj svetlosti. I mada je prošlo skoro godinu dana otkako sam je videla u Njujorku, svuda bih je prepoznala.

„Hoću nešto da ti pokažem, Lija. Dođi brzo.“ Njen glas ima istu onu jednoličnu melodiju kao kada mi je uručila medaljon sa istim znakom kao na mom zglobu koji me prati kuda god da krenem.

Čekam trenutak, a ona, s osmehom isuviše lukavim da bi bio prijetan, pruža ruku pokazujući mi da krenem prema njoj.

„Požuri, Lija. Ne želiš da propustiš priliku da je vidiš.“ Devojčica se okreće i trči napred, a kovrdže joj poskakuju dok nestaje u drveću.

Pratim je gazeći oko drveća i kamenja obraslog mahovinom. Noge su mi bose, ali ipak ne osećam nikakav bol dok utirem put sve dublje u šumu. Devojčica je graciozna i hitra poput leptira. Leprša unaokolo između stabala dok njena bela keceljica leluja za njom poput utvare. Dok žurim da održim korak, spavaćica mi zapinje za grančice. Trudeći se da ne izgubim devojčicu u šumi, idem dalje kršeći granje ispred sebe. Ali, prekasno. Nestala je za tren.

Stojim u mestu vrteći se u krug kako bih osmotrila šumu. Tako me zbunjuje, dezorijentiše, borim se s napadom panike u trenutku kada shvatam da sam potpuno izgubljena među jednoličnim stablima i krošnjama drveća. Čak i sunce vidim zamagljeno.

Malo kasnije, devojčicin glas se vraća, a ja stojim savršeno mirno i slušam ga. To je nesumnjivo ona ista melodija koju je pevušila kao onda kada mi je izmicala u Njujorku.

Pratim pevušenje, a koža na rukama mi se ježi iako je prekrivena rukavima spavaćice. Ježe mi se i sitne dlačice na potiljku, ali nisam u stanju da odem. Obilazeći stabla, neka velika, neka mala, pratim glas sve dok ne začujem reku.

Devojčica je tamo. Sigurna sam u to, a kada kročim među poslednje redove drveća, voda se pruža preda mnom i devojčica mi je opet u vidokrugu. Nagnuta je nad vodom na drugoj stani reke, mada ne mogu ni da zamislim kako je savladala jaku struju. Njeno pevušenje je melodično, ali sa jezivim prizvukom od kojeg se ježim dok nastavljam prema obali na mojoj strani reke.

Izgleda da me ne vidi. Ona jednostavno nastavlja sa svojom neobičnom pesmom dok prelazi rukama iznad vode. Ne znam šta vidi u njenoj drevnoj površini, ali je posmatra s izuzetnom pažnjom. Onda podiže pogled i njene oči sreću moje kao da uopšte nije iznenađena što stojim ispred nje, s druge strane reke.

Osmehuje mi se, ali ja već u tom trenutku znam da će me njen osmeh kasnije progoniti. „Uf, dobro je. Drago mi je što si došla.“

Klimam glavom. „Zašto si se vratila?“ Moj glas odzvanja kroz tišinu šume. „Šta bi još mogla imati za mene?“

Spušta pogled i dalje pomerajući dlanove nad vodom kao da me nije čula.

„Izvini.“ Trudim se da zvučim malo odlučnije. „Volela bih da znam zbog čega si me dovela u šumu.“

„Uskoro ćeš saznati.“ Glas joj je monoton. „Videćeš.“

Podiže pogled i upire svoje plave oči u moje. Lice joj treperi dok ponovo počinje da priča.

„Misliš li da si bezbedna u granicama svojih snova, Lija?“ Koža što se pruža preko sitnih kostiju njenog lica treperi dok ton njenog glasa izrazito opada. „Smatraš li sebe sada toliko jakom da si nedodirljiva?“

Njen glas je nekako pogrešan i kada joj lice još jednom zatreperi, shvatam. Ona se smeši, ali ovog puta ne kao devojčica iz šume. Više ne. Sada je to moja sestra, Alisa. Ne mogu da se oduprem strahu. Dobro znam šta taj osmeh krije.

„Zašto si tako iznenađena, Lija? Znaš da ću te uvek pronaći.“

Trebalo mi je malo vremena da umirim glas kako ne bi primetila moj strah. „Šta želiš, Alisa? Zar nismo rekle sve što smo imale?“

Naginje glavu u stranu i, kao uvek, verujem kako može da vidi moju dušu kao na tacni. „Sve vreme se nadam da ćeš postati mudrija, Lija. Da ćeš uvideti opasnost kojoj izlažeš ne samo sebe, već i svoje prijatelje. I ono što je ostalo od tvoje porodice.“

Imam želju da pobesnim na pomen moje porodice, *naše* porodice – zar nije Alisa ta koja je gurnula Henrija u reku? Zar nije ona ta koja ga je osudila na smrt na rečnom dnu? Ipak, čini se kao da njen glas postaje mekši, pa se pitam da li joj je makar malo žao našeg brata.

Dok joj odgovaram glas mi je hladan kao čelik. „Opasnosti sa kojima se sada srećemo su cena koju plaćamo za slobodu koju ćemo kasnije imati.“

„Kasnije?“, pita ona. „A kad će to biti, Lija? Pa ti čak još uvek nisi pronašla preostala dva ključa, a uz tog ostarelog očevog istražitelja možda ih nikad ni nećeš pronaći.“

Njene reči kritike na Filipov račun čine da pocrvenim od besa. Otac mu je poverio pronalaženje ključeva i čak i sada on neumorno radi za moju dobrobit. Naravno, druga dva ključa mi neće biti od prevelike koristi bez strana koje nedostaju iz Knjige haosa, ali sam odavno naučila da ne treba previše razmišljati o budućnosti. Postoji samo ovde. Samo sad.

Ponovo priča kao da čuje moje misli. „I šta sa stranicama? Obe znamo da tek treba da ih pronađeš.“ Mirnog pogleda posmatra vodu povlačeći ruku preko nje skoro poput male devojčice. „U kakvoj se situaciji nalaziš, mislim da bi bilo pametnije da prepustiš svoju sudbinu Samaelu. On bar može da ti garantuje sigurnost – i tebi i onima koje voliš.“

„I više od sigurnosti, on može da ti zagarantuje mesto u novom svetskom poretku. Onom koji će voditi On i Duše. Onom koji će se na kraju dogoditi, bilo da nam pomogneš svojom voljom ili ne.“

Srce mi se još jače zatvara prema mojoj sestri, iako nisam mislila da je to uopšte moguće. „Najverovatnije će *tebi* garantovati mesto u

tom novom svetskom poretku, Alisa. O tome se zapravo radi, zar ne? I zato si saradivala s Dušama još kad smo bile deca?“

Sleže ramenima dok nam se pogledi susreću. „Nikad se nisam pretvarala da sam nesebična, Lija. Hoću jednostavno da se prihvatim uloge koja je *trebalo* da bude moja, a ne one koja mi je nametnuta pogrešnim tumačenjima proročanstva.“

„Ako je to još uvek tvoja želja, onda nemamo više o čemu da raspravljamo.“

Ponovo gleda u vodu. „Onda ja možda nisam najbolja osoba da te ubeđuje.“

Mislila sam da više neće biti iznenađenja. Da me više ništa neće uplašiti, barem zasad. Ali, tada Alisa diže pogled, a njeno lice opet treperi i mreška se. Na trenutak vidim nagoveštaj lika devojčice pre nego što se vizija ponovo pretvori u Alisu. To ne traje dugo. Lice na čudnovato oblikovanoj glavi se menja svakog sekunda. Prikovana sam za svoje mesto pored reke, nisam u stanju da se pokrenem dok me užas obuzima.

„Još uvek me poričeš, Gospodarice?“ Glas – nema greške, isti onaj glas koji je nekad dolazio kroz Sonju dok je pokušavala da se poveže s mojim pokojnim ocem. Užasavajući glas. *Neprirodan*. Glas koji ne pripada nijednom svetu. „Nemaš gde da se sakriješ. Nema skloništa. Nema spokoja“, govori Samael.

Ustaje i izvija se pokraj reke, viši dva puta od bilo kojeg smrtnika. Ogroman je. Jasno sam osećala da bi zaista mogao preskočiti reku i u sekundi se stvoriti za mojim vratom – samo kad bi to pozeleo. Neki pokret iza njega mi privlači pažnju i uspevam da opazim raskošna crna krila koja su mu privijena uz leđa.

I sada, pored prestrašenosti, osećam i nesumnjivu želju. Silu koja me privlači i čini da poželim da pređem reku i da se ušuškam u ta mekana, paperjasta krila. Srce počinje lagano da kuca, a onda da ubrzava. *Dum-dum. Dum-dum. Dum-dum*. Sećam se prošlog puta kada sam srela Samaela na Ravni i ponovo sam prestravljena otkucajima svoga srca koji se pojačavaju, koji se čuju istovremeno sa njegovim.

Pravim korak unazad. Sve u mom biću mi govori da bežim, ali se ne usuđujem da se okrenem. Umesto toga, koračam unatraske s pogledom uperenim u masku koja se neprestano menja i predstavlja njegovo lice. Povremeno je lep kao najzgodniji smrtnik. A onda se menja ponovo i postaje onakav kakvog ga poznajem.

Samael. *Zver.*

„Otvori Kapiju, Gospodarice, to je tvoja dužnost i razlog postojanja. Ako odbiješ, uslediće samo patnja.“ Glas koji izlazi iz njegovog grla dopire do mene ne samo preko reke već i odzvanja u mom umu, kao da su njegove reči moje sopstvene.

Pokušavam da se otrgnem. Potreban mi je svaki delić snage da se okrenem. Uprkos svemu, to mi polazi za rukom. Okrećem se i trčim kroz drvored duž obale reke iako ne znam kuda da idem. Njegova rika lomi se o drveće kao da je živa. Kao da me progoni.

Pokušavam da je zaustavim, udarajući grane koje me grebu po licu dok trčim, kako bih se naterala da se probudim iz ovog sna, kako bih pobjegla sa ovog putovanja. Ali nemam vremena da napravim plan, moje stopalo zapinje o koren jednog drveta i padam udarajući o zemlju tako jako i tako brzo da mi crnilo zamagli vid. Pokušavam da se rukama odgurnem od zemlje i ponovo stanem na noge. Mislim da ću uspjeti da pobjegnem. Da ću ustati i nastaviti da trčim. Ali, samo tren kasnije osećam ruku koja me grabi za rame.

Čujem siktavi glas: „Otvori Kapiju.“

Ω

Uspravljam se na krevetu, kosa na potiljku mi je gotovo mokra od noja, dok prigušujem vrisak.

Vazduh udišem ubrzano, srce mi tutnji u grudima kao da još uvek kuca u paru s njegovim. Čak ni tračak svetlosti koji se probija između zavesa ne može ublažiti užas koji je za sobom ostavio košmar, i čekam nekoliko minuta ubeđujući sebe da je sve to bio samo san. Ponavljam to sebi iznova dok ne poverujem.

Zaštitnik kapije

Dok ne vidim krv na svom jastuku.

Podižem ruke ka licu i prstima dodirujem obraze. Povlačim ih nazad i znam, naravno, šta to znači. Crvene mrlje otkrivaju čitavu istinu.

Prelazim sobu ka mestu na kojem se sujetno drže mnogobrojne posudice sa kremama, parfemima i puderom. Jedva prepoznajem devojkicu u ogledalu. Kosa joj je raščupana, a oči joj govore o nečemu tamnom i užasnom.

Ogrebotina na obrazu nije velika, ali je očigledna. Dok zurim u krvave tragove, prisećam se pruća i grana koje su me grebale po licu dok sam bežala od Samaela.

Želela bih da sebe razuverim da sam putovala protiv svoje volje i sama, pošto smo se Sonja i ja dogovorile da to ne bi bilo mudro, uprkos tome što su se moje moći na Ravni povećale. Nije važno što te moći sada uveliko nadmašuju Sonjine, jer jedno je sigurno: moje sposobnosti, koje mi predstavljaju teret, nisu ništa u poređenju sa voljom i snagom Duša – ili moje sestre.

Natežem strunu svoga luka i držim je na trenutak pre nego što pustim da strela poleti. Ona plovi vazduhom a zatim sleće u centar mete na stotinu stopa udaljenosti uz zvučno *dum*.

„Smestila si je pravo u sredinu!“ uzvikuje Sonja. „I to sa kakve udaljenosti!“

Gledam je i znalački joj se osmehujem. Prisećam se vremena kada nisam mogla da pogodim metu sa dvadeset pet stopa, čak ni uz pomoć gospodina Flanigana, Irca kojeg smo unajmili da nas podučava osnovama streljačke veštine. Sada, odevena u muške pantalone, gađam s lakoćom kao da to radim oduvek, adrenalin i samopouzdanje mi struje telom u podjednako meri.

Ipak, ne mogu u potpunosti da uživam u svom majstorstvu. Vežbam, na kraju krajeva, kako bih kasnije savladala svoju sestru i znam da će ona biti na drugom kraju mojih strela kada dođe vreme da ih odapnem. Pretpostavljam da bih posle svega što se desilo trebalo da budem srećna kada je ugledam kako pada, ali kada je reč o Alisi moja osećanja nisu tako jednostavna. Umesto toga, moje srce je ispunjeno zamršenom smesom besa i tuge, ogorčenosti i žaljenja.

„Probaj sada ti.“ Osmehujem se i pokušavam da mi glas zvuči radosno dok ohrabrujem Sonju da okuša svoje umeće na strelištu. Radim to, a obe vrlo dobro znamo da je malo verovatno da će stvarno pogoditi. Sonjina nadarenost da komunicira sa mrtvima i da putuje

kroz Ravan ne prenosi se, kako se ispostavlja, i na talenat za baratanje lukom i strelom.

Prevrće očima podižući luk na svoje slabašno rame. Dovoljan je čak samo ovaj mali detalj da se nasmejem. Donedavno je Sonja bila previše ozbiljna za ovakve bezbrižne šale.

Dok namešta strelu povlačeći strunu unazad, njeno telo se tresu u pokušajima da je nategne. Kad ispali strelu, ona leluja kroz vazduh i tiho završava u travi nekoliko stopa ispred mete.

„Uf! Mislim da je bilo dovoljno poniženja za jedan dan, šta ti kažeš?“ Uopšte ne čeka da joj odgovorim. „Hoćeš li da odemo konjima do ribnjaka pre večere?“

„Da, hajde.“ Odgovaram ne trudeći se previše da razmišljam o pitanju. Nisam voljna da se odreknem slobode Vitni Grouva u korist tesnog korseta i zvanične večere koja me očekuje kasnije večeras.

Prebacujem luk preko leđa, stavljam strele u torbu i prelazimo strelište ka našim konjima. Uzjašemo ih i krećemo preko polja ka svetlucavom plavetnilu u daljini. Provela sam toliko sati jašući svog konja Sardženta da mi je to ušlo u krv. Dok sam na njemu, razgledam bujna prostranstva koja se pružaju na sve strane. Nema nikoga na vidiku, i potpuna izolacija pejzaža me iznova čini zahvalnom za rajski spokoj Vitni Grouva.

Poljane se ovde protežu na sve strane. One pružaju meni i Sonji privatnost potrebnu za jahanje u muškim pantalonama i vežbanje sa lukom i strelom, rasonode koje bi se teško smatrale prikladnim za mlade žene u granicama Londona. I pošto je letnjikovac na Vitni Grouvu bio pomalo čudnovat, nismo ga koristile ni za šta drugo nego da se presvučemo u pantalone za jahanje i da povremeno popijemo šoljicu čaja posle fizičkog napora.

„Hajde da se trkamo!“ dovikuje mi Sonja preko ramena. Već mi umiče, ali ja se ne obazirem. Želim da joj dam prednost, jer tako osećam da smo nas dve još uvek ravnopravne, iako je reč samo o prijateljskoj trci konjima.

Podbadam Sardženta mamuzom da krene, pripijam mu se uz vrat dok se njegove mišićave noge daju u trk. Njegova griva mi prelazi preko lica kao plamičci crne vatre i jedino mi preostaje da se divim njegovom blistavom ogrtaču i nenadmašnoj brzini. Sustižem Sonju veoma brzo i zato lagano popuštam uzde kako bih održala poziciju tik iza njenog sivog konja.

Ona zadržava svoju prednost dok prolazimo nevidljivu tačku koja nam je bila ciljna linija tokom mnogih prethodnih trka. Dok konji usporavaju, ona se osvrće ka meni.

„Konačno! Pobedila sam!“

Osmehujem se, kasom dovodim svog konja pokraj njenog uz obalu ribnjaka. „Hm, da, bilo je samo pitanje vremena. Postala si odličan jahač.“

Ona blista od zadovoljstva dok silazimo s konja i vodimo ih ka vodi. Oni piju u tišini, a ja se divim Sonjinoj kondiciji. Teško mi je da se prisetim vremena kada se bojala da uzjaše konja, a kamoli da galopira proplancima kao što to sada radimo najmanje tri puta sedmično.

Kada konji utole žeđ, vodimo ih ka velikom kestenu koji raste nedaleko od vode. Vezujemo ih za stablo, sedamo na divlju travu naslanjajući se na laktove. Vunene pantalone koje nosimo tokom jahanja malo me stežu po butinama, ali ja se ne žalim. Nositi pantalone je luksuz. Za nekoliko sati, biću sva utegnuta u svilenoj haljini na večeri u Udruženju.

„Lija?“, začuo se Sonjin glas nošen povetarcem.

„Da?“

„Kada ćemo otići u Altus?“

Okrećem se da je bolje vidim. „Ne znam. Kada tetka Abigejl bude smatrala da sam spremna za putovanje i pozove me, pretpostavljam. Zašto?“

U trenu njeno obično bezbrižno lice kao da je potamnelo od brige, i ja znam da razmišlja o opasnosti s kojom smo suočeni u potrazi za izgubljenim stranicama.

Zaštitnik kapije

„Pretpostavljam da bih jednostavno želela da se sve ovo završi, to je sve. Ponekad...“ Osvrće se pogledom po tlu Vitni Grouva. „Pa, ponekad mi sve naše pripreme izgledaju uzaludne. Nismo ništa bliže stranicama sada nego što smo bile kada smo prvi put stigle u London.“

U njenom glasu osećam neobičnu oštrinu, i odjednom mi je žao što sam bila toliko obuzeta vlastitim poteškoćama, vlastitim gubitkom, da nisam pomislila da je upitam o teretu koji ona nosi.

Spuštam pogled na komadić crnog velura oko Sonjinog ručnog zgloba. Medaljon. *Moj*. Čak i dok je na njenom zglobu, radi moje zaštite, ne mogu da se oduprem želji da osetim mekanu baršunastu traku, svežinu zlatnog diska na svojoj koži. Moja čudna sklonost ka njemu mi je istovremeno teret i razlog postojanja. Tako je bilo od trenutka kada me je pronašao.

Pružajući ruku ka njenoj osmehujem se i osećam koliko je taj osmeh na mom licu tužan. „Žao mi je ako ti ne zahvaljujem dovoljno što deliš moje breme sa mnom. Ne znam šta bih učinila bez tvog prijateljstva. Stvarno.“

Ona se stidljivo smeši, izvlači svoju ruku iz moje i odmahuje. „Ne budi smešna, Lija! Znaš da bih uradila sve za tebe. Baš sve.“

Njene reči ublažavaju brigu u mojim mislima. Uz sve ono čega se moram plašiti, svih ljudi kojima ne smem verovati, prilično sam mirna po pitanju prijateljstva za koje znam da će uvek biti naše, bez obzira na sve što se može desiti.

Ω

Ljudi koji su se okupili na večeri u Udruženju uljudni su kao i svi drugi. Razlike leže negde ispod površine i vidljive su samo nama koji smo pozvani da im se pridružimo.

Dok se krećemo kroz gomilu, briga kao da spada sa mojih ramena. Iako je proročanstvo još uvek samo naša tajna, moja i Sonjina, na ovom mestu se osećam najprirodnije. Ako izuzmemo Sonju,

Udruženje je bilo moj jedini izvor kontakta sa ljudima i neizmerno samo zahvalna tetka Virdžiniji za pristupnu preporuku.

Primećujem u gomili glavu sa dobro sređenom frizurom srebrne boje i dodirujem Sonjino rame. „Idemo ovamo. Eno je Elspet.“

Spazivši nas starija žena graciozno doleće kroz gužvu ka nama sa osmehom na licu. „Lija! Draga moja! Tako mi je drago što si uspela da dođeš! I ti takođe, mila Sonja!“ Elspet Šelton se naginje dok ljubi vazduh u blizini naših obraza.

„Ne bismo ovo propustile ni za šta na svetu!“ Bledoružičasta boja Sonjinih obraza odskače od tamnocrvene boje njene haljine. Posle tolikih godina provedenih u zatočeništvu gospođe Milbern u Nju-jorku Sonja je procvetala pod toplom pažnjom onih koji poseduju podjednake talente kao ona i imaju još mnoge druge.

„Nadam se da je tako!“, kaže Elspet. „Ne mogu da verujem da ste se pre samo osam meseci vas dve pojavile na našim vratima sa Virdžinijinim pismom u rukama. Sada naša okupljanja više ne bi bila ista bez vašeg prisustva, iako se usuđujem da kažem da je vaša tetka očekivala da vas ja mnogo više nadzirem.“ Namiguje nam obesno, a Sonja i ja se glasno smejemo. Elspet je pronašla sebe u organizovanju dešavanja i okupljanja u Udruženju, ali Sonji i meni ostavlja puno prostora da budemo nezavisne. „Moram da pozdravim ostale, ali se vidimo kasnije na večeri.“

Uputila se ka gospodinu koga prepoznajem kao starog Artura Frobišera, iako on trenutno pokušava da demonstrira svoju umešnost nevidljivosti. Po kuloarima Udruženja govorka se da je Artur potomak duge loze visokih sveštenika Druida. Čak i da je tako, godine su mu oslabile čini, te se njegova prosedela brada i izgužvani prsluk slabašno ocrtavaju u izmaglici dok prilično glasno razgovara sa jednim od mladih članova.

„Da li shvataš koliko bi Virdžinija bila gnevna kada bi saznala koliko nas malo Elspet nadzire?“, kaže Sonja veselim glasom.

„Naravno. Ali sada ipak *jest* 1891. Osim toga, kako će tetka Virdžinija ikad saznati za to?“, vragolasto joj odvrćam.

Zaštitnik kapije

„Ja joj neću reći ako ti ne kažeš!“ Smeje se glasno, klimajući glavom ka ostalim gostima koji kruže po sobi. „Hajde da se pozdravimo sa svima, hoćemo li?“

Pretražujem sobu u potrazi za nekim koga poznajemo. Pogled mi se zaustavlja na mladom gospodinu pokraj minuciozno izrezbarenog stepeništa. „Dođi, eno Bajrona.“

Dok se probijamo kroz sobu, delići razgovora dopiru do mene nošeni gustim dimom iz lula i mirisom tamjana. Kada konačno stignemo do Bajrona, pet jabuka kruži vazduhom ispred njega u savršenom ritmu dok on stoji zatvorenih očiju, sa rukama uz telo.

„Dobro večer, Lija i Sonja.“ Bajron ne otvara oči dok nas pozdravlja, a jabuke nastavljaju da plešu u krugu. Odavno sam prestala da se čudim kako svaki put zna da stojimo pred njim iako su mu oči čvrsto zatvorene dok izvodi neki zabavni trik.

„Dobro večer, Bajrone. Ide ti sasvim dobro, kako vidim.“ Klimam glavom u smeru jabuka, iako sigurno ne može da vidi moj pokret.

„Da, znate, zabavno je za decu i, naravno, dame.“ Otvara oči gledajući pravo u Sonju dok vočke padaju jedna po jedna u njegove ruke. Poklanja joj jednu jarkocrvenu jabuku uz pompezan gest.

Okrećem se Sonji. „Zašto ne ostaneš i zamoliš Bajrona da ti otkrije tajne svog... dara dok nam ja donesem malo punča?“ Jasno mi je po sjaju u Sonjinim očima da uživa u Bajronovom društvu – a po pogledu u njegovim očima da je to osećanje obostrano.

Sonja se stidljivo osmehuje. „Jesi li sigurna da ne želiš da idem sa tobom?“

„Sasvim. Brzo ću se vratiti.“ Već sam na putu ka svetlucavoj kristalnoj posudi sa punčem na drugom kraju sobe.

Prolazim pored klavira, melodija dopire do mene iako nikog nema za dirkama. Pokušavam da pronađem izvođača među ljudima u prostoriji. Mnogobojni talas energije povezuje mladu ženu koja sedi na sofi sa klavijaturom od slonovače, obeležavajući je na taj način kao nadarenu pijanistkinju. Osmehujem se, nikome posebno, zadovoljna

svojim opažanjem. Udruženje mi pruža nebrojene prilike da oplemenjujem svoje talente.

Kada stignem do posude sa punčem, okrećem se ka Sonji i Bajronu. Kao što sam i očekivala, njih dvoje već vode prislan razgovor. Ako bih se prerano vratila sa punčem, uopšte ne bih bila dobra prijateljica.

Dok napuštam prostorije u kojima je zabava, pratim zvuk glasova koji dolaze iz zatamnjene sobe na kraju hodnika. Vrata su samo dopola zatvorena i kad pogledam kroz otvor, vidim grupu okupljenu oko okruglog stola. Dženi Man se priprema da provede polaznike kroz seansu. Mogu biti samo zadovoljna, jer je Sonja obučavala Dženi u jačanju talenata sa kojima je rođena.

Dženi nalaže ljudima za stolom da zažmure, a ja zatvaram vrata do kraja i krećem dalje hodnikom prema malom dvorištu u zadnjem delu zgrade. Posežem za ručicom na vratima pitajući se da li će mi biti potreban ogrtač i primećujem svoj odraz u staklu na zidu. Nisam nikada bila tašta. To je bila Alisina uloga. Doista, uvek sam je smatrala lepšom od mene, uprkos činjenici da smo identične bliznakinje. Ali sada, gledajući u odsjaj sopstvenog lica na staklu, skoro da se ne prepoznajem.

Na licu zbog kojeg sam nekada jadikovala da je previše okruglo, previše meko, razvile su se elegantne jagodice. Moje zelene oči, nasleđene od majke i oduvek moja najača crta lica, dobile su na snazi i intenzitetu kojih nije bilo ranije, kao da su sva patnja i pobede i samopouzdanje stečeno tokom proteklih meseci bačeni u njihovu dubinu da blistaju kao dragulji. Čak i moja kosa, ranije samo smeđa, blista od zdravlja i snage. Krijem u sebi ovaj osećaj zadovoljstva dok stupam u hladnu noć iza tamnocrvenkaste zgrade Udruženja.

Dvorište je prazno, kao što sam i pretpostavljala. Ovo je moje omiljeno mesto za bekstvo kada dođemo ovamo na večeru. Nisam se još uvek navikla na jak miris tamjana koji vole da koriste strasniji čarobnjaci i spiritualisti i duboko udišem hladni noćni vazduh. Glava mi se bistri dok mi kiseonik ispunjava telo. Hodam lelujavom kamenom